

Domov > Iskanje pravnih strokovnjakov > Vrste pravniških poklicev

Izvirna jezikovna različica te strani [de](#) je bila pred kratkim spremenjena. To jezikovno različico trenutno prevajajo naši prevajalci.

nemščina

Swipe to change

Vrste pravniških poklicev

Avstrija

Ta stran vsebuje pregled pravniških poklicev v Avstriji.**Pravniški poklici – uvod**

Avstrijsko zvezno ministrstvo za pravosodje je trenutno pristojno za 1 693 poklicnih sodnikov (podatek z dne 1. novembra 2012, zajema pa aktivna delovna mesta z ekvivalentom polnega delovnega časa, tudi na vrhovnem sodišču).

Sodniki se imenujejo tudi zunaj pravosodnega sistema, na primer na upravnem sodišču (približno 63) in azilnem sodišču.

Poleg tega v posebnih postopkih prostovoljno sodelujejo laični sodniki. Ti delujejo kot sodniki porotniki ali člani porote v kazenskih zadevah in kot sodniki prisedniki s posebnim strokovnim znanjem v zadevah na področju gospodarskega, delovnega in socialnega prava.

V Avstriji je 375 državnih tožilcev (podatek z dne 1. novembra 2012, zajema pa aktivna delovna mesta z ekvivalentom polnega delovnega časa, tudi v uradu direktorja državnih tožilstev) ter 4 864 uradnikov in pogodbenih delavcev (podatek z dne 1. novembra 2012, zajema pa aktivna delovna mesta z ekvivalentom polnega delovnega časa, tudi na vrhovnem sodišču in v uradu direktorja državnih tožilstev), ki prispevajo k učinkovitemu delovanju sodišč in državnih tožilstev.

V kazenskem sistemu je zaposlenih 3 631 oseb (podatek z dne 1. novembra 2012, zajema pa aktivna delovna mesta z ekvivalentom polnega delovnega časa, vključno z uslužbenci direktorata za izvrševanje kazenskih sankcij); v tej številki je zajetih 3 098 paznikov (vključno s 127 osebami, pristojnimi za izobraževanje zapornikov).

1. Sodniki**Izobraževanje in imenovanje**

Po končanem študiju prava, ki mu sledi praksa na sodišču v okviru sodniškega pripravništva, sodniki začnejo praktično usposabljanje. Vsako leto je imenovanih približno od 60 do 80 sodniških pripravnikov. Sodniško pripravništvo (vključno s prakso na sodišču) traja navadno štiri leta in se opravlja na okrožnih ali deželnih sodiščih, državnem tožilstvu, v zaporu ali centru za zaščito žrtev ali pomoč žrtvam, v odvetniški pisarni, pri notarju ali tožilcu, ki zastopa zvezno ministrstvo za finance. Del usposabljanja se lahko opravi tudi na višjem deželnem sodišču, vrhovnem sodišču, zveznem ministrstvu za pravosodje ali direktoratu za izvrševanje kazenskih sankcij, v centrih za izvrševanje varstvenega nadzorstva, pri združenjih pravnih skrbnikov ali na uradih za socialno varstvo mladih, na uradu varuha človekovih pravic, v primernih podjetjih ali finančnem sektorju. Sodniško pripravništvo se konča s sodniškim izpitom.

Sodniški pripravniki se lahko po opravljenem sodniškem izpitu prijavljajo na prosta sodniška delovna mesta.

Sodnike imenuje zvezni predsednik, ki to nalogo v zvezi z večino položajev prenese na zveznega ministra za pravosodje. Za sodnike se lahko imenujejo samo avstrijski državljani.

Laične sodnike v senatu je treba razlikovati od poklicnih sodnikov. Laični sodniki ne potrebujejo pravne izobrazbe in delujejo prostovoljno. Lahko so sodniki porotniki ali člani porote v kazenskih postopkih ali sodniki prisedniki s posebnim strokovnim znanjem v zadevah na področju delovnega in socialnega prava.

Položaj sodnikov

Poklicni sodniki imajo javnopravno delovno razmerje z zvezno državo. Glavni pravni vir za usposabljanje in poklicni položaj sodnikov je poleg zveznega ustavnega zakona zakon o sodniški službi. (Popolno ime tega pravnega vira je zakon o sodniški službi in državnem tožilstvu; podobno so opredeljene zlasti številne določbe, ki jih morajo upoštevati sodniki in državni tožilci ter urejajo na primer disciplinske postopke in opis službe.)

Poklicni sodniki so imenovani za nedoločen čas in se upokojijo na koncu leta, v katerem dopolnijo 65 let.

V skladu s členoma 87 in 88 zveznega ustavnega zakona so sodniki neodvisni zastopniki države pri razlagi zakonodaje in odločanju v zadevah. Ta neodvisnost pomeni, da sodnikov ne zavezujejo navodila (materialna neodvisnost) in jih ni mogoče odstaviti s položaja ali premestiti na drug položaj (osebna neodvisnost). Sodnike zavezuje samo zakon, odločajo pa na podlagi lastnih pravnih prepričanj. Ne zavezujejo jih niti predhodne odločitve drugih sodišč o podobnih pravnih vprašanjih (precedensi).

Poleg tega, da se trajno upokojijo, ko dosežejo predpisano starost, je sodnike mogoče odstaviti s položaja, premestiti na drug položaj ali prisilno upokojiti samo v okoliščinah in na način, ki so predpisani z zakonodajo, ter na podlagi formalne sodne odločbe (člen 88 zveznega ustavnega zakona).

Sodniki lahko posebni položaj v skladu z ustavo uveljavljajo samo pri opravljanju sodniške funkcije (pri opravljanju vseh sodnih nalog, dodeljenih v skladu z zakonodajo ali v okviru sistema delitve nalog). Izjema so zadeve, povezane z „delovanjem sodnega sistema“ (ukrepi za ohranjanje delovanja sodnega sistema). V takih primerih so sodniki neodvisni samo, če te zadeve (na primer dodelitev sodnih nalog in predloge za imenovanje na sodniški položaj) obravnavajo v senatih ali komisijah, drugače pa morajo upoštevati navodila nadrejenih. S fiksno dodelitvijo sodnih nalog se zagotavlja ustavna pravica do zakonitega sodnika.

Vloga in pristojnosti

Sodniki so pristojni za odločanje v civilnih in kazenskih zadevah. V upravnih in ustavnopravnih zadevah delujejo kot nadzorniki uprave in varuhi ustave.

Pravna odgovornost

Disciplinsko sodišče: sodnik, ki krivdno krši poklicne obveznosti, se zagovarja pred disciplinskim sodiščem, ki se ustanovi v okviru višjega deželnega sodišča ali vrhovnega sodišča, sestavljajo pa ga samo sodniki (disciplinsko sodišče je pristojno tudi za kršitve, ki jih zagrešijo državni tožilci).

Kazensko sodišče: sodnik, ki pri krivdni kršitvi poklicnih obveznosti zagreši tudi kaznivo dejanje, se zagovarja pred kazenskim sodiščem (če na primer zlorabi uradni položaj).

Civilno sodišče: stranka, ki je utrpela škodo zaradi protipravnega in krivdnega ravnanja sodnika (ali državnega tožilca), lahko to škodo uveljavlja samo zoper državo. Država lahko od sodnika (ali državnega tožilca) zahteva povrnitev stroškov v zvezi z naklepnimi dejanji ali hudo malomarnostjo.

2. Državni tožilci**Organizacija**

Hierarhična organizacija državnega tožilstva je v bistvu enaka organizaciji sodišč.

Vsako prvostopenjsko sodišče, pristojno za kazenske zadeve (skupaj 17 sodišč), ima državno tožilstvo. Poleg tega deluje tudi osrednja služba za pregon gospodarskih kaznivih dejanj, ki je pristojna za celotno Avstrijo. Na vsakem višjem deželnem sodišču je višje državno tožilstvo, na vrhovnem sodišču pa je urad direktorja državnih tožilstev. Višja državna tožilstva in urad direktorja državnih tožilstev so neposredno podrejeni zveznemu ministru za pravosodje.

Izobraževanje in imenovanje

Izobraževanje državnega tožilca poteka enako kot izobraževanje poklicnega sodnika.

Kdor izpolnjuje zahteve za imenovanje na položaj sodnika, je lahko imenovan tudi za državnega tožilca.

Razpisi za prosta stalna delovna mesta državnih tožilcev morajo biti javni, tako kot za sodniška delovna mesta. Pravico do imenovanja državnih tožilcev ima predsednik, ki pa tako kot pri sodnikih pristojnost za imenovanje na večino stalnih delovnih mest državnega tožilca prenese na zveznega ministra za pravosodje.

Položaj državnih tožilcev

Državna tožilstva so pravosodni organi, ki so ločeni od sodišč, niso pa od njih neodvisni. Imajo hierarhično strukturo ter jih zavezujejo navodila višjih državnih tožilstev in nazadnje zveznega ministra za pravosodje.

Pravica do dajanja navodil je natančno urejena z zakonskimi predpisi. Navodila višjega državnega tožilstva ali zveznega ministra za pravosodje so lahko samo pisna in morajo vsebovati utemeljitev. Prejeta navodila je tudi treba vpisati v spis kazenske zadeve. Zvezni minister za pravosodje nosi ministrsko odgovornost in mora torej zagotoviti informacije parlamentu, ki mu je tudi odgovoren.

Uslužbenci posameznih uradov državnega tožilstva morajo upoštevati navodila direktorja urada. Če menijo, da so navodila neskladna z zakonom, lahko zahtevajo pisna navodila, lahko pa tudi zaprosijo za razrešitev z zadevne kazenske zadeve. Uradi državnega tožilstva so torej hierarhično organizirani z nadrejenimi in podrejenimi ravnmi. To je potrebno tudi zato, ker njihovih odločitev v nasprotju s sodnimi odločbami ni mogoče izpodbijati s pravnimi sredstvi.

Vloga in pristojnosti

Državna tožilstva so posebni organi, ki so ločeni od sodišč. Njihova naloga je varovanje javnega interesa v kazenskem pravosodju. To vključuje predvsem vlaganje obtožb in zastopanje obtožnic v kazenskem postopku. Zato se tudi imenujejo obtožni organi. V kazenskem postopku so pristojni tudi za pripravljalni postopek.

Državni tožilci so pristojni za vlaganje in zastopanje obtožnic pred deželnimi in okrožnimi sodišči znotraj zadevnega deželnega sodnega okrožja. Okrožni tožilci praviloma zastopajo obtožnico pred okrožnimi sodišči. Okrožni tožilci so uradniki s posebnim strokovnim znanjem, ne potrebujejo pa univerzitetne diplome.

Poseben položaj ima osrednja služba za pregon gospodarskih kaznivih dejanj, ki je zdaj na ravni države pristojna za zlorabe uradnega položaja javnih uslužbencev in gospodarska kazniva dejanja, pri katerih zneski presegajo 5 000 000 EUR. Pristojna je tudi za finančna kazniva dejanja, pri katerih zneski presegajo 5 000 000 EUR, za kvalificirana kazniva dejanja goljufije na področju socialne varnosti, za dejanja dolžnikov, ki škodujejo upnikom, in kršitve zakona o delniških družbah ali zakona o družbah z omejeno odgovornostjo v ustrezno velikih podjetjih (z osnovnim kapitalom vsaj 5 000 000 EUR ali več kot 2 000 zaposlenimi).

Višja državna tožilstva so hierarhično nad državnimi tožilstvi in delujejo na višjih deželnih sodiščih na Dunaju, v Gradcu, Linzu in Innsbrucku. Poleg tega da opravljajo tožilske naloge pred višjimi deželnimi sodišči, so pristojna tudi za nadzor nad vsemi državnimi tožilstvi v svojem okrožju in so neposredno podrejena zveznemu ministru za pravosodje.

Urad direktorja državnih tožilstev, ki je ustanovljen pri vrhovnem sodišču, ima poseben položaj. Odgovoren je neposredno zveznemu ministru za pravosodje in ni pristojen za dajanje navodil državnim tožilstvom in višjim državnim tožilstvom. Prav tako ne zastopa obtožnic, ampak je pristojen za zagotavljanje podpore vrhovnemu sodišču. Zlasti je pooblaščen za vlaganje tako imenovanih ničnostnih pritožb zaradi nespoštovanja prava v kazenskih zadevah, v katerih stranke nimajo (nadaljnjih) pravnih sredstev. Urad direktorja državnih tožilstev ima tako pomembno vlogo pri zagotavljanju enotnosti prava in pravne varnosti v kazenskih zadevah.

Pravna odgovornost

Disciplinska, kazenskopravna in civilnopravna odgovornost državnih tožilcev je urejena enako kot pri sodnikih.

3. Sodni referenti

Organizacija

Sodni referenti so nepogrešljiv del pravosodnega sistema v Avstriji. Trenutno 662 sodnih referentov sprejme več kot 80 % vseh odločitev prvostopenjskih sodišč v civilnopravnih zadevah (podatek z dne 1. novembra 2012, zajema pa aktivna delovna mesta z ekvivalentom polnega delovnega časa, vključno s skupino za kadrovske zadeve).

Izobraževanje

Preden se kandidat lahko začne usposabljanje za sodnega referenta, mora opraviti diplomske izpite in/ali maturo ali poklicno maturo (torej mora imeti potrjeno o končani srednji šoli). Zadevne izpite je mogoče nadomestiti s pripravništvom, uspešno končanim študijem na tehnični akademiji ali uspešno opravljenim univerzitetnim sprejemnim izpitom.

Preden se kandidat lahko začne usposabljanje za sodnega referenta, mora vsaj dve leti delati v sodni pisarni in opraviti izpit za delo v sodni pisarni, predviden za tamkajšnje zaposlene, ter strokovni izpit. Šele nato lahko predsednik višjega deželnega sodišča sodnemu uradniku odobri usposabljanje za sodnega referenta.

Usposabljanje za sodnega referenta traja tri leta in vključuje:

zaposlitev na enem ali več sodiščih s pripravami na opravljanje nalog na predvidenem delovnem področju,

udeležbo na osnovnem seminarju in seminarju z delovnega področja ter

izpit za sodnega referenta, ki se opravlja v dveh delih.

Ko kandidat opravi izpit za sodnega referenta, mu zvezni minister za pravosodje izda diplomo.

To diplomo je treba razlikovati od spričevala za sodnega referenta, ki se podeli šele po triletnem programu usposabljanja in potrjuje usposobljenost za opravljanje poklica sodnega referenta. S spričevalom za sodnega referenta lahko zadevni sodni uradnik po vsej državi opravlja sodne naloge, ki spadajo na njegovo področje pristojnosti.

Predsednik višjega deželnega sodišča mora potem določiti, na katerem sodišču in po potrebi tudi kako dolgo bo zadevni sodni uradnik zaposlen kot sodni referent. Predstojnik zadevnega sodišča dodeli sodnega referenta posameznemu oddelku sodišča, ki ga vodi sodnik (po potrebi tudi več oddelkom sodišča).

Zadevni sodnik je pristojen za delitev nalog znotraj oddelka sodišča.

Položaj sodnih referentov

Sodni referenti so posebej izobraženi sodni uradniki, na katere je v skladu z avstrijskim zveznim ustavnim zakonom (oddelkom 87(a)) in avstrijskim zakonom o sodnih referentih preneseno opravljanje točno opredeljenih nalog prvostopenjskega sodstva v civilnopravnih zadevah. Zavezujejo jih samo navodila sodnika, ki je pristojen za zadevo v skladu z delitvijo sodnih nalog. Sodnik mu lahko v kateri koli fazi zadevo odvzame in jo dodeli sebi. Sodni referenti lahko izdajajo samo sodne sklepe, zoper katere lahko sodniki dopustijo pritožbe. Na voljo je tudi pravno sredstvo v obliki zahteve, da se zadeva dodeli sodniku.

Sodni referenti v praksi delujejo kar najbolj neodvisno. Navodila sodnikov so običajno zelo redka.

Vloga in pristojnosti

Sodni referenti delujejo na naslednjih delovnih področjih:

zadeve v pravnem postopku, postopku izvršbe ali postopku zaradi nesolventnosti („postopki za poravnavo dolgov“),

zadeve v nepravdnem postopku,

zemljiškoknjižne zadeve in zadeve, povezane z ladijskim registrom,

zadeve, povezane s sodnim registrom.

Za vsako od teh delovnih področij sta potrebni posebno usposabljanje in posebno imenovanje za sodnega referenta na zadevnem delovnem področju.

Razmejitev pristojnosti med sodniki in sodnimi referenti

Področje pristojnosti sodnega referenta ne zajema vseh nalog in odločitev, ki jih je treba sprejeti na navedenih delovnih področjih. Naloge s področja pristojnosti sodnega referenta so natančno določene v avstrijskem zakonu o sodnih referentih, pri čemer se obseg področja pristojnosti med posameznimi delovnimi področji zelo razlikuje.

Obseg pristojnosti sodnih referentov med drugim vključuje:

zamudne tožbe,

potrditev pravnega učinka in izvršljivosti sodb sodnikov na njihovem področju dela;

odločitve o vlogah za pravno pomoč v postopku pred sodnim referentom,

izvajanje uradnih dejanj na podlagi prošnje za pravno pomoč domačega sodišča ali domačega organa.

4. Odvetniki

Splošno

Odvetniki so pozvani k zastopanju strank in pristojni zanj v vseh sodnih in zunajsodnih postopkih v vseh javnih in civilnih zadevah pred vsemi sodišči in državnimi organi Republike Avstrije.

Za opravljanje odvetniškega poklica v Avstriji ni potrebno uradno imenovanje, treba pa je izpolnjevati spodaj navedene pogoje.

Vsebinska pravna podlaga vključuje avstrijski odvetniški kodeks (Zvezni uradni list št. 96/1896), disciplinski statut za odvetnike in odvetniške kandidate (Zvezni uradni list št. 474/1990), zvezni zakon o odvetniških tarifah (Zvezni uradni list št. 189/1969) in zakon o odvetniškem izpitu (Zvezni uradni list, št. 556/1985).

Pogoji za opravljanje poklica

Kdor želi opravljati odvetniški poklic, mora po končanem študiju avstrijskega prava dokazati, da je skupno vsaj pet let opravljal pravniško službo, od tega vsaj pet mesecev na sodišču ali državnem tožilstvu in tri leta v avstrijski odvetniški pisarni kot odvetniški kandidat.

Odvetniški izpit, ki je pogoj za opravljanje poklica, je mogoče opravljati po treh letih praktičnega dela, od katerih je treba najmanj pet mesecev delati na sodišču in najmanj dve leti v odvetniški pisarni. Pred opravljanjem izpita se morajo odvetniški kandidati udeležiti tudi obveznih programov usposabljanja, ki jih predpiše odvetniška zbornica.

Kdor izpolnjuje navedene pogoje, se lahko vpiše v imenik tiste odvetniške zbornice, na območju katere bo opravljal odvetniški poklic.

Pod nekaterimi pogoji lahko v Avstriji tudi tuji odvetnik, ki je državljan države članice Evropske unije ali druge države pogodbenice Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru ali Švice:

začasno opravlja odvetniške naloge,

po opravljenem strokovnem izpitu zaprosi za vpis v imenik odvetnikov pristojne odvetniške zbornice ali

v Avstriji začne brez predhodno opravljenega strokovnega izpita takoj opravljati odvetniško dejavnost pod poklicnim nazivom iz svoje matične države, po triletnem „učinkovitem in rednem“ opravljanju poklicne dejavnosti v Avstriji pa se popolnoma vključi v avstrijsko odvetništvo.

Pod nekaterimi pogoji lahko v Republiki Avstriji posamezne natančno določene odvetniške naloge začasno opravlja tudi član odvetniške zbornice države članice Sporazuma GATS.

Pravna odgovornost

Odvetniki, ki kršijo poklicne ali stanovske dolžnosti, se zagovarjajo pred disciplinskim svetom, ki ga izvoli lokalna odvetniška zbornica. Najvišja kazen, ki jo lahko izreče disciplinski svet, je izbris zadevnega posameznika iz imenika odvetnikov. Na drugi stopnji odloča štiričlanski senat vrhovne prizivne in disciplinske komisije, ki ga sestavljata dva sodnika vrhovnega sodišča in dva odvetnika.

Poleg tega so odvetniki seveda tudi kazensko in civilnopravno odgovorni.

Odvetniška zbornica, državna odvetniška zbornica Avstrije

Odvetniki in odvetniški kandidati zvezne dežele, vpisani v imenik, sestavljajo odvetniško zbornico. Odvetniške zbornice so družbe javnega prava in samostojni samoupravni organi.

Zaradi usklajevanja nalog so odposlanci iz odvetniških zbornic posameznih zveznih dežel na zvezni ravni združeni v skupno zastopstvo, državno odvetniško zbornico Avstrije (<http://www.rechtsanwaelte.at/>).

5. Notarji

Splošno

Notarji kot neodvisni in nepristranski organi preventivnega pravosodja zagotavljajo storitve osebam, ki potrebujejo pravno pomoč pri urejanju civilnopravnih razmerij.

Njihovi glavni nalogi sta sodelovanje pri pravnih postopkih in pravna pomoč ljudem. Sestavljajo javne listine, prevzemajo tuje predmete v hrambo, sestavljajo zasebne listine in zastopajo stranke, predvsem na nepravdnem področju. Poleg tega delujejo tudi kot pooblaščenca sodišča v nepravdnem postopku. Zlasti svetujejo kot „sodni komisarji“ pri vodenju zapuščinskih postopkov.

Zagotoviti morajo, da se pokojnikovo premoženje zavaruje in da ga podedujejo upravičeni dediči. Pri tem delu je potrebno temeljito poznavanje dednega prava in nepravdnega postopka, zato ljudje tudi pogosto obiščejo notarje, da jim pomagajo pri sestavljanju oporok ter jim na sploh svetujejo in jih zastopajo v zapuščinskih zadevah.

Notarji opravljajo javno službo, vendar niso javni uslužbenci. Nosijo poslovno tveganje, povezano z vodenjem pisarne, vendar ne vodijo podjetja. Njihova dejavnost je podobna svobodnemu poklicu, kot sodni komisarji pa so sodni uradniki. Notarska dejavnost je glavni poklic in ga ni mogoče opravljati hkrati z odvetniškim poklicem.

Število notarskih mest in sedeže notariatov lahko spremeni zvezni minister za pravosodje z uredbo. Trenutno je v Avstriji 490 notarskih pisarn.

Vsebinska pravna podlaga za to dejavnost vključuje notarski kodeks (Zvezni uradni list št. 75/1871), zakon o notarskih listinah (Zvezni uradni list št. 76/1871), zakon o notarskih tarifah (Zvezni uradni list št. 576/1973), zakon o notarskem izpitu (Zvezni uradni list št. 522/1987), zakon o sodnih komisarjih (Zvezni uradni list št. 343/1970) in zakon o tarifah notarjev v vlogi sodnih komisarjev (Zvezni uradni list št. 108/1971).

Izobraževanje

Kdor bi po končanem študiju prava (avstrijskega prava) rad postal notar, se mora zaposliti pri notarju, ki ga vpiše v imenik notarskih kandidatov.

Vpis v imenik notarskih kandidatov, ki ga vodi pristojna notarska zbornica, je dopusten le, če je zadevni kandidat opravil petmesečno sodno prakso kot pravosodni delavec na sodišču ali državnem tožilstvu in pri prvem vpisu v imenik kandidatov še ni dopolnil 35 let.

Pred opravljanjem notarskega izpita se morajo notarski kandidati udeležiti obveznih usposabljanj, ki jih predpiše notarska zbornica.

Notarski izpit se opravlja v dveh delih.

Notarski kandidat lahko prvi del izpita opravlja po 18 mesecih kandidature, opraviti pa ga mora najpozneje do konca petega leta kandidature, sicer se izbriše iz imenika notarskih kandidatov.

Drugi del lahko opravlja po vsaj enem dodatnem letu prakse, ki jo opravi kot notarski kandidat. Opraviti ga mora najpozneje do izteka desetletne kandidature, sicer se izbriše iz imenika.

Imenovanje

Za imenovanje na nova ali prosta notarska mesta je potreben javni razpis. Zakon (oddelek 6 avstrijskega notarskega kodeksa) od kandidatov za notarsko mesto med drugim zahteva, da:

so državljani EU ali druge države članice EGP ali Švice

so uspešno končali študij avstrijskega prava

so opravili notarski izpit in

lahko dokažejo sedemletno opravljanje pravniškega poklica, od tega vsaj tri leta kot notarski kandidat po opravljenem notarskem izpitu.

Vendar kandidati, ki izpolnjujejo te osnovne pogoje, še niso upravičeni do imenovanja za notarja. Krajevno pristojna notarska zbornica in nadalje kadrovska oddelka pristojnega deželnega sodišča in višjega deželnega sodišča kandidate med postopkom imenovanja strokovno ocenijo in razvrstijo, pri čemer je odločilnega pomena trajanje opravljanja prakse. Notarska zbornica in kadrovska oddelka predlagajo zveznemu ministru vsak po tri osebe. Čeprav ministru teh predlogov ni treba upoštevati, v praksi imenuje samo enega od razvrščenih kandidatov.

Notarji lahko notarsko dejavnost opravljajo do 31. januarja koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem dopolnijo 70 let. Uradna premestitev notarja na drugo notarsko mesto ni dopustna.

Nadzor nad notarji; pravna odgovornost

Notarji so kot sestavljavci javnih listin in kot sodni komisarji zaradi svojih nalog pod posebnim nadzorom. Za nadzor nad notarji so pristojni zvezni minister za pravosodje, pravosodna uprava in neposredno notarske zbornice.

Za notarje velja posebno disciplinsko pravo. Disciplinske kršitve na prvi stopnji kaznuje višje deželno sodišče kot disciplinsko sodišče za notarje, na drugi stopnji pa vrhovno sodišče kot disciplinsko sodišče za notarje, pri čemer morajo biti med člani razsodišča, ki obravnava zadevo, tudi notarji. Najvišja kazen, ki jo lahko izreče disciplinsko sodišče, je razrešitev s funkcije. Kazni za običajne upravne prekrške izreka notarska zbornica.

Poleg disciplinske odgovornosti so notarji seveda odgovorni tudi kazensko in civilnopravno.

Kadar notarji delujejo kot sodni komisarji, se v kazenskopravnem smislu štejejo za javne uslužbenke in so torej odgovorni za „kazniva dejanja zoper uradno dolžnost“, ki vključujejo predvsem zlorabo uradnega položaja. Njihova civilnopravna odgovornost je urejena različno. Če delujejo kot sodni komisarji, velja zanje enaka odgovornost kot za sodnike in državne tožilce. Stranke tako ne morejo zahtevati odškodnine neposredno od njih, temveč morajo odškodninske zahtevke nasloviti na državo. Država lahko zahteva povrnitev stroškov v zvezi z naklepnimi dejanji ali hudo malomarnostjo. Kadar notarji ne delujejo kot sodni komisarji, so civilnopravno neposredno odgovorni strankam.

Notarski kolegiji, državna notarska zbornica Avstrije

Notarji, ki opravljajo dejavnost v posamezni zvezni deželi ali so vpisani v imenik notarskih kandidatov te zvezne dežele, so člani notarskega kolegija. Zvezne dežele Dunaj, Spodnja Avstrija in Gradiščanska imajo skupni kolegij, prav tako tudi zvezni deželi Tirolska in Predarlška.

Naloga kolegija je varovati čast in dostojanstvo ter zastopati interese notarskega poklica.

Vsak kolegij mora izmed svojih članov izvoliti notarsko zbornico. Sestavljajo jo predsednik, ki je notar, in šest drugih notarjev (dvanajst na Dunaju) ter trije notarski kandidati (na Dunaju šesti) kot člani.

Državno notarsko zbornico Avstrije (<http://www.notar.at/>) sestavljajo notarske zbornice zveznih dežel. Naloga državne notarske zbornice Avstrije je zastopati notarje ter varovati njihove pravice in interese v zvezi z vprašanji, ki zadevajo avstrijske notarje kot skupino, ali vprašanji, katerih področje je širše od posamezne notarske zbornice.

Sorodne povezave

Pravniški poklici – Avstrija

Zadnja posodobitev: 27/06/2013

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezni nacionalni organi, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska komisija ne prevzema nobene odgovornosti za informacije ali podatke, ki jih vsebuje oziroma na katere se sklicuje ta dokument. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.